

Sygn. akt III PSK 45/22

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z powództwa B. K. i Syndyka Masy Upadłości B. B. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą P. w R.

przeciwko O. Sp. z o.o. z siedzibą w W.

o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 25 października 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie

z dnia 16 grudnia 2021 r., sygn. akt IV Pa 16/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony pozwanej O. sp. z o.o. w Warszawie na rzecz B. K. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 16 grudnia 2021 r., IV Pa 16/21, po ponownym rozpoznaniu sprawy, po rozpoznaniu apelacji pozwanej O. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości B. B. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą P. w R. o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę, zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Rzeszowie z 23 maja 2018 r., IV P 409/17, w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz B. K. (z

domu B.) kwotę 13.200 zł tytułem odszkodowania wraz z odsetkami od 27 października 2017 r. do dnia zapłaty, uchylił punkt III zaskarżonego wyroku, oddalił apelację pozwanej oraz orzekł o kosztach procesu.

Pozwana zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność. W ocenie skarżącej Sąd Okręgowy ponownie rozpoznając sprawę po uchyleniu wyroku tegoż Sądu z 30 października 2018 r. przez Sąd Najwyższy wydał orzeczenie, które było niedopuszczalne w ramach obowiązujących przepisów postępowania, w szczególności w świetle przepisów wyznaczających zakres orzekania przez sąd odwoławczy (art. 378, art. 385 oraz art. 386 k.p.c.), przepisów wyznaczających zakres powagi rzeczy osądzonej (art. 365 oraz art. 366 k.p.c.) oraz zakazujących orzekania na niekorzyść strony wnoszącej apelację (art. 384 k.p.c.), co mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną B. K. wniosła o jej zwrot, względnie o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi do rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Co do przesłanki przedsądu jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, wskazać należy, iż skarżący w motywach wniosku jest zobligowany zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr

448289; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Powyższych wymagań skarżąca jednak nie spełniła i nie zdołała wykazać występowania w sprawie wskazanej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy wyjaśnił w sprawie III PSKP 1/21, że nie mogło być jednocześnie dwóch powodów, czyli powódki B. K. (B.) i Syndyka jej masy upadłości. Wyjaśnił również, że chociaż zainteresowana (powódka) nie wniosła apelacji od wyroku oddalającego powództwo syndyka - mogła wnieść skargę kasacyjną z uwagi na kardynalne wadliwości proceduralne, które pozwoliły stwierdzić względną przesłankę nieważności postępowania z art. 379 pkt 5 k.p.c., czyli niezależnie od oceny zasadności roszczenia dochodzonego w sprawie. Ponieważ w sprawie występuje upadłość powoda, który nie może samodzielnie

wszczęć postępowania o wartość należącą do masy upadłości, dlatego *ex lege* stroną powodową jest tylko syndyk masy upadłości (art. 144, art. 61 i nast. ustawy z 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe). Dlatego B. K. była zwolniona od udziału w sprawie i nie toczyło się postępowanie z jej udziałem, i po stwierdzeniu zasadności żądania materialnego odszkodowanie powinno zostać zasądzone na jej rzecz, nawet gdy (prawidłowo) po stronie powodowej występował tylko syndyk masy upadłości (zob. choćby wyroki Sądu Najwyższego z 7 października 2004 r., IV CK 86/04, z 16 stycznia 2009 r., III CSK 244/08). Zatem oddalenie powództwa B. B., wbrew twierdzeniom pozwanej, nie miało znaczenia w sprawie wytoczonej z powództwa syndyka. Oddalenie tego powództwa pozostawało bowiem w sprzeczności z jednoczesnym zasądzeniem odszkodowania na rzecz Syndyka, co było niedopuszczalne.

Powyższe oznaczało, że skarga kasacyjna nie spełniła przesłanek wymaganych do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania, ponieważ powołane w niej twierdzenia i wątpliwości w istocie rzeczy ograniczały się do polemiki z ustalonym przez Sąd drugiej instancji stanem faktycznym oraz jego oceną prawną.

Wobec niewykazania istnienia powołanej przesłanki przedsądu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o kosztach postępowania orzekając na podstawie art. 98 k.p.c.

[as]